

Dit populaire hout vergiftigt de tuin.

In het najaar van 2009 ging ik naar een evenement in Amsterdam. Het heette geloof ik de *Idealistendag*, georganiseerd door onder meer Trouw. Daar kwam het tot een confrontatie met Pieter Winsemius, de 'milieugoeroe' die wederom het klimaatspook opvoerde. In een gesprek na zijn toespraak wilde ik meer weten over de klimaatkwestie. Omdat het steeds opduikt, vroeg ik hem om een lijst van *al die wetenschappers* die het bestaan onderschrijven. Die lijst zal hij vast hebben en of hij me deze wilde toemailed? Toen ik daarom vroeg draaide hij zich om en beëindigde zo het gesprek. Heel vreemd sociaal gedrag. Ik ben die dag op het evenement nog aardig misselijk geworden, iets dat snel overging toen ik naar de trein liep. De energie van dat evenement was niet goed, zoals ik het nu noem.

AVR: afval verwerken door verspreiding.

Door deze rare ervaring met de milieugoeroe werd ik nieuwsgierig naar deze man. Zoekend op het Internet kwam ik al snel bij een website over wolmanzouten, een berucht goedje waarmee vroeger hout voor buiten werd geïmpregneerd. Daar hoort een verhaal bij. In de jaren '80 groeide het milieubewustzijn. Na vervuiling in Lekkerkerk, van Bayer in Leverkusen en de Franse kalimijnen was iedereen het zat. De industrie moest dus netjes haar afval opruimen. Dat gaf aanleiding tot oprichting van de AVR, afval verwerking Rijnmond, waarin Het Rijk, Gemeente Rotterdam en voor een deeltje de industrie aandeel kregen. Pieter Winsemius had volgens dit verhaal als milieuminister aan de wieg gestaan van de AVR. Het afval van de industrie werd 'verwerkt' en eindigde in zogenaamde houtverduurzamingsmiddelen. Klinkt goed, tenzij je je verdiept in de samenstelling van het goedje. Dit spul werd uiteindelijk geleverd aan een aantal bedrijfjes die hout impregneren. Dat doen ze nog. Je kunt verhalen vinden over hoe kinderen van de medewerkers geboren werden met afwijkingen. Geen frisse toestanden.

De wolmanzouten zijn inmiddels verboden. Daar zat giftig chroom en arseen in. Het was duidelijk dat je dat niet met het regenwater de bodem in moet laten sijpelen. En je kinderen laten spelen op klimrekken en schommels van dit hout is ook niet zo jofel. De vraag blijft ondertussen staan: "Wat zit er dan nog wél in dit hout?!". Daar krijgt niemand antwoord op. Het College ter Toelating van Gewasbeschermingsmiddelen en Biociden ([CTGB](#)) rekent de meeste stoffen in de giftige cocktail, het impregneermiddel, tot de 'niet werkzame stoffen', hulpstoffen. En dan is het volgens de heren het geheim van de fabrikant. Mag ie?

Geïmpregneerd hout, overal te vinden.

Zo kan het dat u zoveel van dat vies-groene tuinhout ziet. Het wordt verwerkt in schuttinghout, paaltjes of complete picknicktafels, vaak mét FSC keurmerk voor milieuvriendelijk hout. "U hoeft het niet te verven, mevrouw!".

Pislink wordt ik van deze kwestie. Het chemisch afval wordt niet verwerkt maar weggewerkt, verspreid. Hoeveel moestuintjes zijn afgetimmerd met hout waar de regen het gif uit wegspoelt? Vele milieuministers hebben hieraan meegewerkt en

de milieubeweging speelt mooi weer. Ook die zijn sinds de jaren '80 veranderd, misschien wel omdat ze van het ministerie van milieu subsidies hebben gekregen. Ze wisten van deze kwestie, zo vertelt de website. Ze hebben zich tegenwoordig gespecialiseerd in het klimaatprobleem, een angstvisioen dat nooit hard is gemaakt en de grote industrie veel geld oplevert. Daar vertel ik graag eens meer over.

Wat te doen met hout voor de tuin?

Wie tuinhout gaat kopen kan beter geen giftig groen geïmpregneerd hout aanschaffen. Ga liever hout verven of kies voor (FSC) hardhout. Misschien is bamboe een bruikbaar materiaal. En een ouderwetse haag om de tuin, dat vind ik persoonlijk heel fraai.

Voor wie het niet weet: Als het hout niet geverfd is en toch niet rot, dan is het geïmpregneerd. Als u dit hout al heeft, bijvoorbeeld de beruchte picknicktafel, die kan 'm nog verven. Schuren is uit den boze, net zoals zagen. Je zou het giftige zaagsel daarmee immers verspreiden en inademen. Niet doen dus. En uiteraard is verbranden in openhaard, vuurkorf of kampvuur ook geen goed idee. Met name zware metalen laten zich niet vernietigen in vuur. En voor wie het niet doorhad: Dit hout versnipperd op de composthoop doet 'm sterven.

Verder leesvoer:

Trouw: [Het hout rot niet maar is puur vergif.](#)

<http://www.sdnl.nl/wolmanzouten.htm>

<http://www.wolmanzouten.nl/>

